d'enamorar-se així, d'equivocar-se així, d'exposar-se així,[1]

Cicle a cura d'Experimentem amb l'ART,
amb Dolors Juarez, Judit Onsès i Isaac Sanjuan

d'enamorar-se així

El cicle expositiu que proposem per a l'Aparador del Museu Abelló de Mollet parteix de la idea de posar al centre l'educació. Així, comencem plantejant el cicle amb una pregunta: com interrogar un programa comissarial des d'una mirada educativa? Com considerar i abordar l'educació en un programa comissarial, no com una pràctica subordinada sinó com a eix vertebrador?
En incloure allò que és educatiu des del principi, volem posar èmfasi en les persones, en els cossos que hi prendran part, en els afectes i emocions que seran motor dels processos i decisions que s'hi prenguin. Perquè l'art no es fa sol ni sense motiu; l'art el fan les persones per a les persones, en constant qüestionament del subjecte i la seva realitat.

d'equivocar-se així

L'Aparador no és un espai d'exposició, no és un lloc fix ni de projecció unidireccional. És un espai amb velocitats i moviments, que s'expandeix i s'arronsa segons les necessitats del moment, que s'actualitza amb el ritme dels diferents processos que s'hi engeguen, que es connecta i es desconnecta de les diverses propostes expositives, que dialoga amb altres indrets de la ciutat i del museu, amb les persones que hi passen, amb les persones que hi intervenen, amb les persones que hi actuen des de la distància.
Pensar l'Aparador com a quelcom viu i en constant canvi. Un espai que es posa en joc de diferents maneres i amb diferents mirades, per visibilitzar la complexitat cultural, de les pràctiques quotidianes, d'allò que sovint naturalitzem sense interrogar-nos per les decisions i motius originals. Un espai d'assaig i diàleg, d'errors i incerteses, on els límits es converteixin en reptes educatius, en condicions per anar més enllà del que coneixem o donem per fet.

d'exposar-se així

Desplaçar la idea d'exposició com a fenomen artístic per situar-la des d'allò que és educatiu, involucrant-hi de manera més conscient i visible els agents implicats. L'aparador com el mostrar-se, espectacularitzar-se, enunciar-se, com a altaveu social, membrana cultural, diàspora on hi pot caber la reflexió, la vulnerabilitat del ser: som subjectes en l'esdevenir, subjectes en constant situació de canvi precisament perquè ens exposem. L'exposició no com a final de trajecte, sinó com a meandre en el camí. Per això, el cicle es desplega en cinc línies de fuga (LF). La línia de fuga com a projecció de futuribles, línies que marquen direccions però no sentits, línies abstractes o de desterritorialització que canvien de naturalesa en connectar-se amb altres línies[2]. Línies d'intencions cap a escletxes del món cultural. Cinc línies d'accions-intervencions, on cada línia ens ajuda a desplegar una dimensió de l'esdeveniment cultural, a interrogar-nos des de posicions diferents sobre el fet artístic, sobre els processos i sobre com la vinculació o participació de diferents persones el van transformant.

Ens hi acompanyeu?

---

1 Acció artística de Jordi Boldú a partir de dos versos lliures i robats a l'Enric Casasses, del llibre *D'equivocar-se així* (Barcelona: Ed.62/Empúries, 1997). La proposta consta de la producció d'un adhesiu i la seva escampada per l'espai públic, i també els espais íntims, de Mollet i més enllà. Alhora actua com a títol del cicle.

2 Deleuze, Gilles i Guattari, Félix (2004). *Mil mesetas.* Capitalismo y esquizofrenia (6a ed. en castellà; trad. José Vázquez Pérez en col·laboració amb Umbelina Larraceleta de l'edició en francès 1980). València: Pre-Textos.

---

dexposarseaixi.hotglue.me
#dexposarseaixí
experimentem.org
museuabello.cat

Museu Abelló
Fundació Municipal d'Art
Ajuntament de Mollet del Vallès
Diputació Barcelona
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Línia de fuga 1

Espai en Blanc
Els nostres pressentiments són veritat

Cada dia sento amb més força que els meus pressentiments són veritat.

Espai en Blanc és una aposta col·lectiva que va sorgir l'any 2002 a Barcelona amb la intenció que el pensament tornés a ser apassionant. El pressentiment, en concret, ha estat una de les armes utilitzades per intervenir en el combat actual, en què es decideix qui construeix la realitat i com la construeix.

Avui la realitat es descompon i es fa imprevisible, però alhora es refà sobre i contra nosaltres. L'obvietat del món satura qualsevol pretensió de foradar-la. Però es tracta d'una obvietat tramposa: afirma que vivim en la societat del coneixement i en canvi no existeixen idees; inventa modelitzacions virtuals i en canvi no hi ha camins per pensar; anima a una comunicació permanent i en canvi la comunitat resulta impensable. Ningú no sap què passarà. Els discursos polítics són intercanviables. Les paraules que fem servir, cansades. Però els pressentiments tenen força i permeten de prendre una posició.

Pressentim que la vida no pot ser això que anomenem vida. Quan és així de fort, un pressentiment es clava al cos i es converteix en una veritat. Un pressentiment és un desafiament i una interpel·lació oberta. Però també és un punt de partida per definir de nou la realitat. Una nova definició de la realitat forma part de la lluita per transformar-la. El pressentiment s'hi infiltra per provocar desplaçaments, i per modificar-ne la percepció (visibilitzant aquest dolor que sempre passa desapercebut) i la sensibilitat (marcant un límit a tot allò que no es pot tolerar).

El pressentiment assumeix la necessitat d'intervenir en la conjuntura, però no corre constantment darrere de l'actualitat. El pressentiment neix de la potència d'un món que sentim comú. Aquesta potència no té èpica. Hi ha un enemic contra el qual enfrontar-se i que certament és aquesta realitat capitalista que ens sotmet, però sobretot cal lluitar contra l'enemic que és un mateix, és a dir, les nostres pors, els nostres conformismes, la indiferència que escampem, la mediocritat que ens satisfà. El pressentiment proposa la ruptura a l'interior de cadascú, en les situacions viscudes. Solament a partir d'aquí es descobreix la potència comuna.

El pressentiment perdura i, per tant, és capaç de desenvolupar una energia política que silenciï la paraula del poder abans que aquest elimini l'espai de l'acció col·lectiva. Un pressentiment engendra silenci. Un pressentiment destrueix el soroll. Un pressentiment té la capacitat d'ampliar el temps i ampliar la mirada. Un pressentiment prepara les condicions que fan possible el pensament. Som conscients que el pressentiment no contribueix a organitzar políticament el malestar social. No obstant això, pot funcionar com a mitjà per a la creació de vincles. Els vincles permeten teixir aliances des de les quals imaginar la construcció d'un nosaltres. La seva força política parteix d'una interioritat comuna que sabem que existeix.

Taller de pressentiments >> Dissabte, 18 de març de 2017 (11:00-18:00 h. A les 14:00 h paella)
Activitat gratuïta. Inscripció prèvia a: museuabello@molletvalles.cat

---

espaienblanc.net elpressentiment.net

MAPA D'AGENTS IMPLICATS

